

Erna a Svět

Karin šla ze školy. „Poslední školní den, tohle bude nejlepší týden“, pomyslela si a utíkala domů. „Máš sbaleno?“, zeptala se máma Karin. „Za hodinu vyrážíš“, dodala. „Už běžím“, utíkala Karin do pokoje sbalit si na tábor. Jakmile měla sbaleno, máma ji zavezla na nádraží. „Kam si sednu“, pomyslela si. Poprvé jela na tábor sama, tentokrát tam nikoho neznala. Všichni jeli na příměstský tábor. Jen Karin jela, sice jenom na tři dny, tam kde nikoho neznala. Byl to zvláštní pocit. Sedla si do prázdného kupé. Nikdo si k ní nepřisedl. Doufala, že pozná nové přátele.

Jak přijeli na místo, vzala kufr a rozhlédla se. Byl to docela normální les. Měla z něj divný pocit, ale rychle šla za ostatními. Přišli do velkého kempu. „Takže rozdělíme vás na několik týmů“, vystoupila si vedoucí na kmen pokáceného stromu. „Postavte se do řady“, přikázala. Začala je počítat a rozdělovat do chatek. Karin byla v chatce číslo 6 spolu s Julií a Lisou. „Zabírám si vrchní postel“, vykřikla Lisa a rychle běžela, pak hodila kufr na zem a už seděla na vrchní posteli. „Já nechci, aby ses na mě propadla“, ušklíbla se Julie a šla na opačnou stranu chatky. Karin zamířila k palandě a sedla si na postel. „Ahoj já se jmenuju Lisa“, řekla Lisa, která se zavěsila hlavou dolů, aby na Karin viděla. „Já se jmenuju Karin“, odpověděla trochu nejistě Karin. „A to je moje dvojčce Julie“, seskočila Lisa z vrchní postele a usmála se.

Julie byla oproti Karin trochu větší a měla krátké vlnité vlasy obarvené na fialovo. Lisa měla svoje černé vlasy ve dlouhém culíku. „Nevypadáte jako dvojčata“, podotkla Karin. „Snažíme se vypadat co nejvíc rozdílně“, usmála se Lisa. „Jo, od mala nás nutili oblíkat se stejně“, protočila oči Julie a došla k sestře. Karin si všimla, že Julie je celá v černém a Lisa má na sobě všechny barvy, jenom ne černou. „Večeře“, zaznělo z venku. „Tak jdeme ne?“, řekla Julie a už byla jednou nohou venku. Potom co se vrátili, si všechny sedly na postel. A Karin si uvědomila, že ani neví kolik jim je. „Hele, kolik vám vůbec je?“ zeptala se už jistěji, protože na večeři si spolu sedli k jednomu stolu a moc si to užili. „Mně je třináct“, ozvala se shora Lisa. „Mně taky, jenom jsem o půl minuty starší“, zvedla se Julie z postele a ušklíbla se na sestru. „Mně je 12 a půl“, řekla Karin. „Takže si nejmladší“, vykřikla Julie. „Julie“, sykla přes zuby Lisa. „To nevádí“, usmála se Karin. „Tak dobrou“, zívla Karin a šla spát. „Zhasni Julie“, štěkla po sestře Lisa. „Jo“, odsekla Julie a zhasla.

Ráno se Karin vzbudila jako první. Oblékla se a šla se podívat ven. Ještě se rozednívalo. Karin se podívala na hodinky. Bylo šest ráno. Karin se šla podívat do lesa. Bylo krásné ticho. Jenom lehký vánek šuměl v korunách stromů. V tom ale něco zahlédla. Nevěděla, co to je, ale začala za tím utíkat. Když jí došly síly, sedla si ke stromu. V tom se v houští něco zavrtělo. Karin se lekla. Vyšla odsud malá zelená postava s úplně černýma očima. Bez zorniček a bez bělma. Měla malý špičatý nos. Sedla si k houští a začala se rozhlížet. Vtom si všimla Karin. Nějakou dobu na sebe vyděšeně zírali. Vtom se k ní malá zelená postava začala přibližovat. Měla na sobě něco jako skafandr. Karin si zakryla obličej rukama, ale malá zelená postava na ni promluvila. „Neboj se mě“, pousmála se. „Jmenuji se Erna a koukej, máš odraný loket“ podívala se na Karinův loket.

Karin si Ernu změřila pohledem a podívala se na loket. Vážně měla trochu sedranou kůži. „V táboře je lékárníčka“ vykoktala ze sebe Karin. „Půjdu s tebou“ usmála se Erna a šli.

„Co tady děláš?“, zeptala se Karin Erny. „Zrovna jsem letěla na Venuši za babičkou, ale zapomněla jsem, že tam prší kyselina. Jak jsem nad tím tak přemýšlela, tak jsem narazila do komety a spadla až sem“, dopověděla svůj příběh Erna. „Nikdy jsem tady nebyla“, rozhlédla se Erna. „Tak ti to tady ukážu“ navrhla Karin. „Moc ráda se tady porozhlédnu“, usmála se nadšeně mimozemšťanka.

„Koukej, támhle nad námi letí hejno holubů“, ukázala na oblohu Karin. Potom Karin vzala Ernu za ruku a táhla ji dál. „Koukej jahody“, vykřikla Karin a začala je trhat do pusy. „Já je můžu taky?“, zeptala se nejistě Erna. „Asi jo“, odpověděla s plnou pusou Karin a podala jednu Erně. Erna si ji dala do pusy a polkla. Potom bylo ticho. Karin se na Ernu nervózně podívala. Z ničeho nic Erna poskočila. „Jsou výborné“, zakřičela a začala si je cpát do pusy. Potom se Karin zamyslela, a ještě když měla Erna plnou pusou tak ji táhla dál. Koukej, tady tohle je bříza a tohle zase smrk“, začala jmenovat všechny stromy kolem. Potom doběhli na louku a tam si Karin lehla na do trávy. „Už nemůžu“, řekla udýchaně Karin. Erně lehce sedl na nos motýl. Erně se zalesklo v očích. „Můžu ti ukázat víc. V chatce mám atlas země, jenom pro něj skočím“, nabídla se Karin. „Počkám tady“, přikývla Erna a lehla si do trávy.

Karin rychle běžela do chatky. Vytáhla z kufru atlas a běžela zpátky. Když doběhla, klesla na kolena. Louka byla od kempu docela daleko. V tom si uvědomila, že nikde nevidí Ernu. Rozhlédla se. Uviděla jedno zvláštní místo v trávě. Zjistila, že celé tělo Erny je poseté motýly. Erna se zvedla. „Jé jsi tady“, usmála se Erna. Karin to zaskočilo. Ale po chvíli se vzpamatovala a začala ukazovat Erně atlas. Tady je poušť a tady zase prales. Tady jsou póly a žijí tam zajímaví živočichové. Potom, co si prošli celý atlas, Erna jenom hleděla. Země jí fascinovala. „Můžeme se proletět mým vesmírným pladvidlem“, napadlo mimozemšťanku. „Úžasný nápad“, rozzářila se Karin.

Za chvíli už plachtili nad loukou. „Koukej támhle je blízké město a támhle vesnice“, popisovala krajinu Karin. „A co je támhle?“, zamračila se Erna. „Skládka, tam lidé odhazují odpadky“, vysvětlila mimozemšťance. „A co příroda?“, zděsila se Erna. „To je některým lidem jedno“, povzdechla si Karin. „A takových lidí je hodně. Odhazují nesmyslně odpadky“, řekla. „I tak mi připadá země krásná“, usmála se Erna a zmáčkla nějaké tlačítko. Ufo začalo samo řídit a střecha se otevřela. Erna se chtěla nadechnout čerstvého vzduchu, ale místo toho se rozkašlala. Karin se taky rozkašlala. Potom co popoletěli dál se Erna ohlédla. „Co to bylo?“, zeptala se. „Komín. Člověk ho taky postavil, i když znečišťuje ovzduší a ničí ozonovou vrstvu“ vysvětlila Karin. „To nechápu“, posmutněla Erna. „No tak, nesmutněme, je na zemi přece tolik krásy“, povzbudila kamarádku Karin. „A už budu muset jít, ale zítra zase přijdu“, usmála se na Ernu. Erna ji vyhodila u chatky a potom se rozloučili.

Ráno Karin přišla na louku. Erna tam zase seděla s motýly. Karin si kýchl. Erna se tak lekla, až se všichni motýli rozletěli do všech stran. „Promiň, ze včerejška jsem chytila rýmu, takže zítra musím odjet“, podívala se smutně na Ernu. „Já bych taky měla domů“, vzhlédla k obloze Erna. „Nechceš s námi na výlet?“, zeptala se Erny. „Určitě, ale každý mě pozná“, podívala se na svoji zelenou kůži. „Mám nápad“, vykřikla Karin a rozběhla se ke kempu a Erna se rozběhla za ní. V chatce nikdo nebyl. „Všichni jsou na rozcvičce a řekneme, že si z nedalekého města a chtěla by ses taky na den účastnit“, vysvětlila všechno Erně. „Dobře“, pochválila kamarádce nápad. První Erně dala na celé tělo make-up, aby její barva byla tělová a ne zelená. Kontaktní

čočky, které vzala Julii, protože měla dvoje, pomohly vytvořit Erně lidské oči. Hnědou barvou na vlasy, taky od Julie, postříkala Erně její zelené vlasy. „Páni, vypadám jako člověk“, udivila se Erna. „Tak vyrážíme“, usmála se Karin a vyrazily.

Na výletě si to Erna s Karin, Julií a Lisou moc užily. Už byl večer a všichni ostatní už spali, protože byli unavení. Nazítří ráno se totiž má odjíždět. Karin si vzala baterku a pomalu se odplížila do lesa. Sice měla světlo a něco trochu viděla, ale i tak pár minut bloudila. Nakonec uviděla zářit zelené světlo, a tak jí došlo, že tam bude určitě Erna. Když přišla, viděla Ernu, jak stojí u Ufa a čeká na ni. „Ahoj“, řekla posmutněle Karin. „Co se děje?“, zeptala se Erna kamarádky „Nic, budeš mi chybět“, podívala se Karin na Ernu smutně. Potom se objali a Erna nasedla do Ufa. „Budu ti psát dopisy a možná někdy přiletím na návštěvu“, zavolala Erna a vzlétla. Karin se ještě dívala za ní, dokud nebyla moc daleko. Potom vyrazila zpátky do kempu. Hned si lehla. Když se vzbudila, šla si ještě sbalit, protože na to večer zapomněla. Karin se rozloučila s dvojčaty a vyšla na vlak. Ve vlaku našla volné kupé a sedla si tam.

Jak přijela domů, tak všem všechno povyprávěla a šla do svého pokoje. Lehla si na postel. V tom jí k oknu přiletělo malé Ufo. Byl to dopis od Erny. „Myslím, že to za tyhle prázdniny naše jediné dobrodružství nebylo“, pomyslela si Karin vesele a vzhledla k obloze.

Daniela Šišáková

5.B ZŠ a MŠ Dr. Joklíka